MARCINO GOLDSCHILD
RÁZMÁNY SZABÓ ATTILA

AZ UTOLSÓ VALÓSÁGSHOW

Publio

Az utolsó valóságshow

Marcino Goldschild, Rázmány Szabó Attila

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Második kiadás

Minden jog fenntartva!

Az alábbi regény az írói képzelet szüleménye. Bármilyen hasonlóság valós alakokkal kizárólag a véletlen műve.

Első Könyv

A válogatás

„Ha egy esős délutánon,
Egy telefonfülke előtt ,
Int feléd egy alak,
Kinek arcát lila esernyő takarja el,
Hihetnéd, hogy csak sokat tévézel…”

Park-Wan Chok: Old Boy

2015. augusztus 18.

Zazie feljegyzései

Az utolsó békebeli nyár pokoli forróságot és trópusi esőket hozott Budapestre.

Az utolsó békebeli nyár bőséget hozott a gyümölcsösökbe, mintha csak a természet érezte volna azt, ami a kertek alatt már közelgett, de senki sem akart tudomást venni róla. Akárhányszor kilátogattam a nagypapáék birtokára, nonstop programunk volt a roskadozó almafa ágak alátámogatása. De én, hülye Zazie, csak pillanatnyi öleléseket juttattam a nagypapának, mert a pesti katlanban töltöttem nyaram nagy részét, félve, hogy lemaradok a nagybetűs életről.

Az utolsó békebeli nyár végeláthatatlan, várost szétfeszítő turistaáradatot hozott.

Huszonegyedik születésnapomon, a nyár zenitjén, szemléztem a Keleti felől hömpölygő backpackereket, rostálva az extrémebben egzotikus-freskótestű hapikat.

Szétuntam magam tizenhetedik pasim kéglijében, aki pontosan olyan volt, mint a tizenhatodik, vagy a tizenötödik: széttetovált hiphop MC, drum and bass DJ, wannabe művészfilmes. Ez a mostani egy filmes, tevékenysége abból áll, hogy délben (felkelés után) összetelefonálja haverjait, hogy „kéne” forgatni valamit, kettőre odaérnek, megírják a forgatókönyvet. Ekkor már valamelyikük zöldülni akar, amiért átkocsizzák a várost. Háromra betompulnak, elkezdenének forgatni, ámde ekkor valaki éhes lesz, majd szívni kell megint. Hat óra, összevesznek egy részleten, nyolc körül bepecóznak a házigazdához az érdekbarátok, és anorex-hisztérikum, lehúzós nőik.

Éjfél körül gengszterhiphop zenéket gyártanak, maguknak ghettómúltat hazudva, lévén jómódú, magasbudai játékfiúkák ők – csórókkal én, Zazie sem kezdek, mert ha már ily unalmas az élet, legalább a fű legyen minőségi, s le tudjam őket húzni homályosabb perceikben.

Az utolsó békebeli nyár menekültek áradatát hozta.

Az erkélykorláton lovagolva, szánakozva tekintettem hátra, a nagypolgári lakás hűvösébe, pasim művésztársaságára, szüleik pénzén beültetett divatszakállukra. Nagykövetek, bankárok, menő budai

ügyvédek sarjaira.

… s nedvesedő bugyiban vizslattam a téren izzadó afgán és jemeni telivéreket.

Próbálom felrázni boyfriendem társaságát, ALKOSSUNK MÁR VALAMIT!

-Van egy tehetséges roma szaxofonos barátom Erdélyben - javasoltam – Csináljunk velük interjút. Na?

-Faszom mozdul ki a városból, itt is van elég téma. - hamuzik félre az egyik. Átütött-megszegecselt-megcsavart-kicsipkézett fülű, réunioni bonobo-szőrrel betekert hajú, videokliprendező -absztraktbeatbox-művész egyéniség.

Amikor velem járt, egy hónapig hülyített, hogy gitárosként foglalkoztat nem létező zenekarában, persze én sem árultam el, hogy csak két dalt tudok gitározni.

-Faszom beléjük.- zihált a másik művész, telefonjába merülve.- Á geci, szevasz, Bulcsú, na megint spanyol nőd van, te rohadék, és jó picsa? Hallgattam az új zenédet, zsírosságkiütés.

-Nézzétek csak a Newsweek oldalát – mutattam a fiúmnak.

A képriport gyümölcsfákhoz létrázó embereket mutatott. Szipkákkal és ecsetekkel porozták be a virágokat.

-Erről a témáról is dokufilmezhetnénk – folytattam – Idehaza is pusztulnak már a méhek.

-Még szerencse, hogy Kínában másfélmilliárdnyian vannak, geci! - rihegett boyfriendem.

-Százmillió kínai majd elmegy méhnek, basszátok. - így a haverja.

Viszolyogva húzódtam félre.

-Naaa, picim, olyan kis érzékeny vagy! Gyere, beporozlak.

-Elegem van belőletek! – pattanok fel ÉN, Zazie a dohányzóasztalra – Az egész semmittevésetekből, amit művészet címén műveltek! Szarok a zenéitek! Ja és tudjátok meg, hogy Balázsfecót és Bangómargitot hallgatok!

Otthagytam a bandát, és rövidesen már saját szívességalbérletem konyhájában szívtam az utolsó fél grammot, s téptem félig kék-negyedrészt mohawk hajam, amikor anyám hívott, s kérte számon, hogy mikor óhajtom újra elkezdeni a harmadik félbehagyott fősulit.

Szerelmes vagyok –e egyáltalán ebbe a fiúba, vagy ebbe a fiúsorozatba? Általában nem, vagy az elején van egy lángolás. Olyanokba vagyok időnként szerelmes, akiknek ezek halovány másolataik csak. Menőzenészekbe, menőfilmesekbe, akik megkettyintenek, és dobnak pár hét után.

Én, Zazie, értékes, alkotó embereket és aktivistákat érdemlek, akikkel tudat –ébresztő dokumentumfilmeket forgathatok..! - kiáltottam ki, miután este nyolcig fetrengtem.

2015. szeptember 19. - Dani és Melinda

A Gellérthegy fonnyadó eleganciájú utcájában megbúvó brókerház irodájában Dani egy

pókerjátszmára próbált koncentrálni, azonban barátnője, Melinda minduntalan félrevonta figyelmét egy semmitmondó facebook-chattel. A szomszédos irodában, a tőzsdei árfolyamok által el nem árasztott megaképernyőn végtelenül békés, kifogástalan szakállú férfi prédikált: az amerikai Jézus-reinkarnáció s csodatévő médiasztár épp Irán elszigetelésének szükségességéről értekezett. Dani főnökének kattanása volt ez az újvilági messiás, akit reggelenként meg kellett hallgatni kötelezően. A főnök másik bálványa az a nyolcéves kisfiú volt, aki kézrátétellel gyógyított: az Aranyhajú Kis Király, ahogy követői nevezték, pár hónapja bukkant fel a Fertő tó környéki hanságban, s befont szakállú mágusok kísérgették.

A képernyőn politikusok tűntek fel, egyikük gyakori vendég a brókerház tulajdonosi meetingjén.

Egy ízben kezet fogott vele, s alig tudta leplezni undorát: a politikus arrogáns tekintete mélyberántó mocsárvilág volt, kézfogása egy nemibeteg angolnáé.

Dani most unalmában kisétált a mosdóra, s a tükörben megcsodálta sötétszőke minimál-szakállának vadonatúj kontúrját, melyet sztárfodrásza elsőként rajta próbált ki milánói továbbképzése után. Majd úgy állította a spotlámpákat, hogy azok minél élesebb fényt lőjenek kitűrt inge alatti hasizmaira, melyeket ebéd után mindig ellenőrzött.

Visszasétálva irodájába már Serbán Nellit, a híres írót és életmód-dizájnert láthatta a képernyőn…

Melinda facebook chatje elhalt, Dani próbált relaxálni, azonban ez a vágya tévelygős emlékezésfolyamba fajult.

A ma délelőttről, amikor először *megérezte*, hogy valaki követi.

2015. Szeptember 19. – Zazie

Holnaptól se fű, se kapcsolatfüggés. Kőkemény sport. Leakaszt egy lexikonhasfalú pasit, külföldit, hogy ne kelljen mélyenszántó beszélgetésekbe bonyolódni. Csak egészségügyi szexre, kéthetente egyszer. Vadidegenekkel költözik egy albiba; elkezd kutakodni egy cukikis szoba után, amely neki, macskájának, afrikai ugróegerének, almacsigájának, sepregetőrákjának, rózsásfejű törpepapagájának és cumberlandi ékszerteknősének méltó otthona lesz.

Életmódtanácsadót fogad *Serbán Nelli* személyében, aki a leginkább keresett coach a huszonéves, urbancreative, önmegvalósító, öntudatos etc. etc. lányok körében. Több hónapos a várakozási idő hozzá, azonban valaki lemondott egy időpontot, s Zazie már elhatározása másnapján ott találta magát a híres életmód -tanácsadónál.

2015. Szeptember 21. – Nelli és Zazie

-Azonnal külön költözöl, elfelejted azt a léhűtő lúzer bandát. Dolgozni fogsz. Nem fesztiválos és alkalmi melókat. Hanem bejársz egy irodába, napi rendszerességgel. Átmenetileg, hogy rendszert

vigyen az életedbe. A fiúzást felejtsd el, Önmagad Tökéletességére és Kreatív Magod Erejének kialakítására kell most törekedned.

-Ennyi?

-Ennyi. - zárta le Nelli a coachingot, s Zazie elé helyezett egy lapot. - Ide felírod az álmaidat és a céljaidat.

Zazie nem találta a szavakat. Nelli valóságban is olyan, mint idézeteiben, melyeket minden reggel megoszt. Brilliánsan egyszerű és kemény!

Amikor Zazie távozott, Serbán Nelli visszavonult *shabby & chic* penthouse hálószobájának egy hátsó szögelletébe. Zazie a harmadik ügyfele volt, így Nelli aznap már hatvanezer forintot keresett, pedig még tizenegy sem múlt el. Leheveredett, beszívta délelőtti lepedőjéből Saját éjjeli illatát, s átérezte ama pozitív energiaöntetet, amit az Ő csodás személye, modellteste s dús barna haja indított el a páciensein keresztül a világban. Elidőzött klienseiben, és próbálta a Saját Maga felé érzett mérhetetlen szeretetet és csodálatot az ő képzelt testükben is megvalósítani. Az utolsó jövevény, az ízlésesen tetovált-piercingelt, sötétkék hajú Zazie határozottan tetszett neki, a fizikai hasonlóság varázsa mellett megmagyarázhatatlan közös rezgést is érzett.

Mert Nelli gondosan ügyelt arra, hogy csak olyan páciensekkel foglalkozzon, akik korban s szépségben közel állnak hozzá. Instagramszínekben megfestett netbulvárélete, melyet rajongók százezrei követtek magyar és román nyelven, kizárólag fiatal és szép testeket tartalmazott, magán coachingon sem vállalt csúnya pácienseket és harmincon felülieket. Nelli legszívesebben csak saját korosztályát coacholta volna, azon belül is álmatag, örökszingli kölyöklányokat és gondosan nyírt szakállú, szomorú kutyaszemű fiúkat, huszonhárom éveseket kizárólag. Még eme niché piaccal sem keresne rosszul, gondolta, amint emailjeit elolvasta: a kiadó, amely életmódregényét forgalmazta, a múlt hónapi, kétmilliós jogdíjat éppen most utalta át.

Majd *ArtKRAFT* stílusban berendezett, terjedelmes gardróbszobáját látogatta meg. Felpróbálva a *Sissy Agressor* birkózócipőmárka öt, különböző színű, limited edition modelljét, csodálta formás lábikráit.

2015. Szeptember 21. – Eli

Ugyanezekben az órákban, amikor Serbán Nelli száznegyven négyzetméteres penthouse-lakásának húsz négyzetméteres gardróbjában lábainak vallott igaz szerelmet, egy rákospalotai panellyuk hat négyzetméteres félszobájában Eli, a huszonhét éves festőművész és alkalmi tescopénztáros azokat a sápatag, lediszkontált almákat gyűjtötte össze, melyeket munkahelyéről mentett ki.

Festményekkel, könyvekkel és összeesküvés-elméletekkel telezsúfolt félszobájában bicegő ágyának negyedik lábát képezte a hűtőtáska, mely akciós ételeit tartalmazta. A közös hűtőt nem használta, mert nem bízott bérlőtársaiban, sőt, gyűlölte őket, akár a pesti művészvilágot, mely nem fogadta őt be. Gyűlölte továbbá a cigányokat, a zsidókat, a patagónokat, a vízigótokat és az irokézeket. Gyűlölte a lakótelepén sűrűn előforduló átlagmagyarokat, a gyáva panelférgeket, akik komor munkahelyeken káromkodnak, húzva az igát havi százezer forintért, ahelyett, hogy fellázadnának rabszolgatartójuk ellen.

E gondolatait már a félemeleti lépcsőfordulóban fogalmazta meg, fogyasztván szikkadt

szendvicseit s félrohadt almáit. Munkábaindulás előtti ebédjét itt költötte el, egy Hamvas Béla - és egy Giacomo Leopardi - kötet társaságában.

Mert félt kimenni a tízemeletes kapuján, amely előtt roma tinilányok gyülekeztek. Ugyan sosem bántották Elit, csak néha szóltak be neki egy-egy pikánsat.

–Fiatalember, ne morzsázzon ide! – szólt rá a házmesterné.

Eli válaszra sem méltatta. Gyűlölte a nyugdíjasokat is, kiknek nyugdíját tüstént elkobozná, ha az államkasszához férhetne, s a bevételt színmagyar rohamosztagok kiképzésére fordítaná.

A falhoz simulva, hogy a lányok észre ne vegyék, a postaládához óvakodott. A kulcs rég elveszett, ezért körömvérzésig feszegette, hogy hozzájusson egy újabb fizetési felszólításhoz, amelyen ráadásul a nevét is elírták- amit nagyon nem bánt, mert kevés dolgot utált jobban, mint vezetéknevét, mellyel alsóban, s keresztnevét, mellyel felsőben csúfolták. A második keresztnevével, az Elekkel is hadilábon állt, szlávos hangzása miatt – így a lerövidített Eli nevet használta. Héberes hangzása miatt ezt is megutálta idővel, de legalább bemutatkozáskor gyorsan túl lehetett rajta.

Bátorságot vett s kilépett a kapun.

A legszebb cigánylány köszönt rá. Eli rá sem nézett. Ismerte már jól ezt az alig tizenhat éves teremtést, szobája ablakából, s felváltva vágyta megerőszakolni és megcirógatni.

-Nem bírsz köszönni, ha már itt laksz? – kiáltott utána egy másik.

-Buzi- e vagy, hogy sosincs nőd? – indult utána, párzó mozdulatokkal a harmadik.

Eli keze ökölbe szorult s elképzelte őket levetkőztetve, vascsizmás lábai s képzeletbeli géppisztolya előtt.

-Legyek a csajod, tesókám? – táncolta körül a negyedik.

Tompult homályban húzta le tizenkét órás pénztárműszakját. Éjjel tért haza, s lendült bele az *igazi* alkotásba: festővásznán feltámadott a III. Birodalom, s visszahódította fél Európát, büszke és szabad harcosok, lenge öltözetű harcosnők (többségüket az Eli által habzsolt pornófilmek művésznői ihlették) meneteltek rovásírás – feliratú, neo-sumér épületmonstrumok előterében, a festőművészből lett nemzetvezető tribunja előtt, ünneplő tömeggel körülvéve, akik egy másik képen köveket hajigálnak…

…a köztéri ketrecekben évek óta vegetáló, csonttá soványodott, de még felismerhető *jelenlegi* politikusokra…

2015. Szeptember 21. - Levi

Ugyanezekben a percekben Korzika napsütötte partjain Levi az új kameraszettjét csodálta: két év ausztrál rákhalászat, kanadai ablakmosás és korzikai narancsszedés gyümölcse eme professional gépezet s a megtakarított összeg, amellyel visszatérhet Magyarországra, s TUDATÉBRESZTŐ dokumentumfilmeket forgathat!

Ideje elkezdenie kutatni egy albérlet után.

Ettől tartott: meditatív s reménytelenül idealista költőlelke mindenkivel jóban szeretett volna

lenni, márpedig egy társbérletben előbb-utóbb súrlódások várhatóak. Saját lakásra egyelőre nem akart beruházni, a dokufilm költségvetése nem engedné.

A *nap* delelőn állt felette, félúton Livorno környéki keletje s Barcelona irányában eltűnő nyugpontja között.

Hosszasan keresgélte Őt az *éjszakában.*

Végül egy goa fesztiválon pillantotta meg, *aranyló napfelkeltében, napba öltözötten*.

Ártatlan bárány volt, mocskosan cserfes szájú, hatalmas szívű.

2015. Szeptember 30. – Zazie

Azonban szobát találni nem volt egyszerű. Zazie az érettségi óta eltelt négy évet szívességpecókban és pasiknál húzta ki, keverve pár hónap londoni/folyamihajós/goafesztiválos vendéglátózással. Bármennyire is pompás, bármikor felhasználható magyarázat volt e nomád élet a be nem fejezett szemeszterekre és a le nem tett vizsgákra, mindennél jobban vágyott már egy saját fészek után, ahová macskájával, afrikai ugróegerével, almacsigájával, sepregetőrákjával, rózsásfejű törpepapagájával és cumberlandi ékszerteknősével beköltözhet. Alábbi állatkertnek az elmúlt hónapokban Zazie egyre kevésbé türelmes barátai adtak otthont, látogatásuk és logisztikájuk újabb bőséges kifogáshalmazt biztosított a tanulás elodázására ama gyűlölt orvosi egyetemen, ahová szülei szuggerálására iratkozott be négy évvel ezelőtt.

Zazie megnyitotta az apróhirdetési oldalakat s legott ledöbbent az albérletkínálaton: az airbnb-n válaszra sem méltatják, vagy pár négyzetméteres lyukakat havi kétszáz euróért kínálnak! Sürgősen be kell vonzania egy újabb szívességalbérletet, inspiratív és érdekes lakótársakkal, természetesen.

2015. szeptember 30.

Dani feljegyzései

Ki az, aki nyomomban járhat, s bőröm alatt érzem pillantását?

Miért figyelgetem minduntalan a visszapillantóban feltűnő autók rendszámait?

Ezek a kérdések mindig néhány másikat rángatnak elő.

2000. Májusa.

Tizenegy éves voltam azon a tavaszon, amikor rám lőttek a Dunakanyar-béli nyaralónk (későbbi családi házunk) kertjében, egy számszeríjból származó nyíllal.

…a rejtélyes merénylet, melynek tettese azóta is ismeretlen, rangosan megalapozta

egyenjogúságom nálam egy-két évvel idősebb barátaim körében.

Az utcánkban álló, körülbástyázott luxusvilla a háromtagú bandánk alkotmányos rejtélyévé vált: bár bizonyítani nem tudtuk, egy idő után kész tényként kezeltük, hogy a nyílvesszőt onnan lőtték ki.

2008- 2009. Az egyetem éveiben leálltam a versenyszerű úszással, meg a kétkardos gladiátorkodással, s jött az új izgalom, a lehúzós biznisz: Szolíd, két – három milliós csalások egy rakomány laptop előfinanszírozására hivatkozva. Sem én, sem a már említett két barátom, Maci és Jean Pierre nem voltak rászorulva, de hát mondtunk volna nemet a maffiózó-létre a temérdek Guy Ritchie film után?

Az utcavégi, susimelegítős-bentleys Siklósy bá' fia szervezte a fuvarokat, s nyúlta a nagy lóvét, mi hárman orosz üzletfelekről álmodoztunk, s egy-két milliós bevételünk Kors vodka shotokra, rolexekre s az Arany Kaviár menüire vertük el.

Amíg egy vámparancsnokot nem húztunk le. Ha egyszerű vidéki gyerek vagyok, annyi nekem. Azonban apám telefonált párat, s az öreg Siklósy mellett itt töltött házunkban egy hosszabb időt az a bizonyos Garay bácsi is, aki apám évfolyamtársa volt. Ekkor értettem meg a jelentőségét valaminek, amit „láthatatlan kéz"-nek neveztem, és akkor villant fel legközelebb, amikor a rangos üzleti főiskola elvégzése után egyből a Pridecash brókerháznál találtam magam, olyan állásban, amilyről legtöbb évfolyamtársam csak álmodhatott.

2011-2012. Macitól, Jean Pierre-től eltávolodtam, új arcok gyűltek körém, elit banda az üzleti főiskoláról, akik ugyanígy zsírállásokba kerültek. Őrajtuk keresztül jött Melinda a képletbe. Nevelt lánya ama üzletembernek, aki apám kliense lett - a jóságos Garay bácsi révén. Jómódú család, a nevelőapa híres optikusból lett szemüvegbolt-láncolat tulajdonos. E tökéletes szájú, szőke modell lánnyal egy gellérthegyi elit házibulin találkoztam. Melinda a nyarakat édesapjánál töltötte, Párizsban, amely menthetetlenül kifinomulttá tette, s ezért unta eme „elit" házibuli Párizshoz képest provinciális és izzadt kapcsolati tőke-méricskélését.

Kiszúrt a tömegből, lehívott az utcára, hogy bemutassa borit, a barátnőjét. Bori egy rózsaszín, felvirágozott bicikli volt.

Melinda visszaemlékezései

2011. június 4.

Tizenkilencedik születésnap. Egy évvel Danival való találkozásom előtt.

Amióta eszemet tudom, a júniusi szülinapos találkozó szakadóesős itt, a Normafához közel, Agancs utcai rezidenciánkban, amelyből ilyenkor csak a mandzárdablakok látszanak a kipörsent virágú tölgylombok mögött.

A tévében látom, ahogy pár száz méterrel mélyebben, szürke körutakon ordít a csőcselék, hogy csinálják vissza 56-ot vagy Trianont vagy mittomén. Az asztalfőn meglehetősen prosztó módon virslit mártogat mustárba Garay bácsi, öcsém keresztapja, ráncai által kiformált szigetecskék pikkekké állnak össze a hirtelen ránkboruló déli alkonyban.

Ötvenes, ércszorítású kézfogású a férfi, akit Garay bemutat nevelőapámnak:

-Szentirmay doktor.

Aztán bemutatják az ügyvédet, Garay földijét nekem is. Nevelőapám franchise-hálózattá alakítja a közben Szlovákiába- Romániába átburjánzott optikai üzletláncát. Garay pecsétgyűrűs keze most éppen őt segíti. Ez a kéz néha a belga kormány Borneói olajkitermelését menedzseli, néha a Brunei szultánnak ad tanácsokat, időnként Budapesten izzad egy-egy Crémant de Bourgogne Blanc poharán, ilyenkor pozícióba helyezi a család sarjait. Engem a legluxuribb ingatlancégnél vár valami uncsi pozi, ha befejeztem a fősulit és meguntam a modellkedést. A majom öcsémet egy bankhoz akarja benyomni a család, ha megkomolyodik valaha; tizenhat évesen csak a downhill és a végtelen potenciájú csajozás érdekli.

Antibes, Gleubine Palace, kifutó. Leszakadó szempillám éberálomfüggönyén még mindig a villogó vakuk sivítanak. Három órája szálltam le a milánói gépről, tizenkét órája díszítettek fel a stylistok, és tizennyolc órája nyeltem be az angolai származású DJ óriási farkát. Elég jó zenéket csinált ahhoz, hogy felizguljak, s elég kifogástalan teste volt, hogy félórára kiérdemelje nyelvem kényeztetését. Büszkeségem himalájányi méretű, ha arra gondolok, hogy modellkarrierem során kizárólag Én választottam ki szexpartnereimet, acélizomzatú, nagyfarkú, félvér zenészeket többnyire, sosem értek hozzám „szereposztó" producerek. Talán ezért is nem vittem sokra modellként, de nem is izgat: az Én terveim sokkal hatalmasabbak a kifutón libegésnél.

Most valami éberré zizzent. (Szentirmay ügyvéd úr folyamatosan beszél Hozzám) de csak egy tűéles éberség-kőszirt nyillal ki kavargó félálomkalderámból.

-IBS. Az én fiam is odajár. Jövőre végez.

A fősuliról beszél az ügyvéd úr. Most proli módra, pénztárcát kepül elő, és megmutatja a fia fényképét.

Szentirmay Dániel Noel.

Beugrik, ki az a fiú. Szeptemberben még láttam néhányszor. Aztán eltűnt. A barátai, a csóró félcigány Jean Pierre és a mégprolibb dagadt Maci szerint lenézi a bulikat. Úszóbajnok és teljesítményőrült, szexuális energiákat szublimál. A lányok körében modellkülseje mellett rejtélyessége teszi különlegesen keresetté.

Szentirmay Dani Noel. A neve is olyan egzotikusan bolond, mint az enyém: Fontos Peggy Melinda. Vagy Melinda Peggy Fontos, külföldiesen.

Ő kell majd Nekem, csodás modelltestem ilyen dekorációt érdemel… értékéből keveset levesz, hogy nem külföldi, a szlovák és galíciai zsidó ősök nem számítanak valami egzotikusnak…

Valahogy be kell őt integrálnom az Én Utánam reménytelenül áhítózó pasifelhőbe… s a barátnőim szeme láttára csavarom el.

Be a szobámba. Kulcsfordít, Child in Time indít a lejáccóban, öt méter magas falról néznek Rám vissza modellkarrierem legkívánatosabb fotói. Finom felizgulás tolul az Én Ölemben, öt emberre való paplanmennyiségemből kiválasztom a legselymesebbet, lábaim közé halmozom, s ágymatracom fedélzetén ringva időnként próbálom felidézni Dani képét.

Egy ilyen hímpéldány elfogyasztása előtt két-három hónap szüzességböjtöt szeretnék tartani.

Dani visszaemlékezései

2013. Július 10.

300 lóerő pezseg alattunk, ahogy Egerből, borkóstolóról sietünk a reptér felé. Melindát Milánóban fotózzák a hétvégén. Közel egy éve vagyunk együtt, és még mindig ágyrepesztő a szex e különleges lánnyal, társasági életem irigyelt ékkövével. Csak az zavar, hogy havi ötezer dollárt, több mint kétszer annyit keres modellként, mint én, ama befektetési háznál, ahová a család nyomott be.

Szakadó eső. Legalább eltakarja az elsuhanó falvak pusztulat viskóit, amelyeket amúgy is annyira gyűlölök látni.

Ahogy Melinda alvó száját figyelem, rájövök, hogy a mai reggel nem kaptam tőle kényeztetést, így kedvem támadna leguggoltatni őt a kocsi mögé, mint idefelé. Remélve tán, hogy ezen szándékomat az eső megérzi, s megáll arra az öt percre, lassítok, és egy mellékutat választok, amely egy erdőn visz át. A fákon lefoszlott szivárványpendelyei lógnak egy illegál goa party-nak amely nemrégiben rendeződhetett errefelé.

És azon a helyen, ahol megállnék, mert sűrű a lomb, egy stoppos hippilány foglalja a helyet, aki színes öltözetéből ítélve erről az erdei party-ról érkezhetett.

Dühömben visszagyorsítok, amire azonban Melinda felébred.

-Dani, miért nem álltál meg?! Meg fog fázni szegény csaj!

-Az ilyenek büdösek. Kutyákkal laknak együtt, nyolcan-tízen, régi buszokban.

-Majd veszünk egy illatosítót a benzinkútnál.

-Melinda! A múltkor te tiltakoztál legjobban, amikor azt az arcot felvettem!

Lelassítok, és egy erdészeti útra lendülök be.

-Most meg miért fordulsz meg?!

-Visszamegyek érte.

-Szerintem már felvették. Tudod, nem mindenki ilyen szívtelen, mint te, Dani.

Facsarodott előttünk az út feketén sikló aszfaltkígyója, s Melindának lett igaza: a lánynak hűlt helye volt. Lefékeztem s visszatolattam a rönkhuszár mellé, amely mellett ösvény vágott be a sűrűbe.

-Most miért álltál meg?

-Lehet, hogy csak bement az erdőbe pisilni.

-Hogy te mekkora hülye vagy, Dani.

-Itt tudok csak megfordulni. Mindenképpen vissza kellett tolatnom. Ha már így bejöttünk a sűrűjébe, Melinda...

-Te most viccelsz Dani, a szopizáson jár az eszed most is, amikor ilyen paraszt vagy, és alig lesz időnk becsekkolni a reptéren?!

Legjobb esetben hétfőn lesz esély szexre... de mi ez? Az előbbi stopos lány egy pazar terepjáró nyergében bukkan fel, melyet egy cafrangos rasta vezet, s most gördül ki a főútra? Audi Q7 ??? Ilyen jól megy ezeknek a hippiféléknek?

2013. július 15. - Dani és Melinda

Dani éppen belefogott volna blinis beluga kaviárjába, amikor egy odakinn elguruló hajléktalan belezavart elité műélvezetébe.

-Milánóban is esett, mint itt - nézett ki Melinda az Arany Kaviár ablakán.

A hajléktalan eltűnt.

-Dani, van egy kétszer is visszatérő álmom. Egy régi villáról. Amelynek a kertjében áll egy háromfejű elefántszobor, mohos az oldala, okos a szeme, és a gyerekek szeretik meglovagolni… de azóta sokkal többet nézegetem a régi villákat arra a Rózsadombon, hátha valóságban is van egy ilyen ház...

Dani alig figyelt. A szexen túl vannak, még kedvenc orosz éttermük mosdójába is jutott egy záróakkord. Kifogástalanul kisportolt teste után - melyet az Arany Kaviár mosdójában ezúttal sem felejtett el megcsodálni a guggoló Melinda felett - az éhsége is perceken belül kielégül, itt az ideje a számolásnak, kettőezerötszáz- háromezer euróra számíthat ebbe a hónapban, és ha napi két óra pókert megduplázza…

Ezekben a napokban a szokottnál is jobban zavarta, ha szegényes külsejű embereket látott Budapest körúton belüli övében, ahol élete folyamlott a Dunakanyar egzaltált ékszervároskái mellett.

-Szívesebben laknék egy ilyen *elefántos villában,* mint egy ilyen rideg penthouse-ban…

Danit dühítette kissé, hogy Melinda álmodozását a szomszéd asztaltársaság is hallotta.

A rideg penthouse, amilyenről legtöbb kortársuk csak álmodozhatott, Dani szüleinek fő életműve volt, áttakarékoskodott vidéki életük koronája, belépő-csapóhíd a budai nagypolgárságba, pasaréti luxuslakás, amelyet félig már kifizettek, s törlesztőrészleteit Dani vállalta.

Elefántos villa, minő ökörség, mélyedt Dani a telefonjába, ám a börzei hírek mellett ott is egy hajléktalanos cikk zsizsergett, mintha csak őt akarná dühíteni. Egy pár héttel ezelőtti emléke kopogtatott ismét: A főútról letévedve külvárosi lakótelepre lyukadt ki, ahol egy ábécében kényszerült negyedik energiaitalját megvenni. Döbbenten konstatálta, hogy a modellkülsejű lányok s az ízlésesen nyírt fiúk eltűntek, gyűrötten gyászos tekintetű, kopott ötvenpluszosok vették körül, beletörődötten szorongatva filléres csirkeaprólékkal és felfújt zsemlével rakott kosárkáikat.

Az emlék vastagon beleégett hetébe, s otthon nem felejtett el gyorsan tízezer forintot elutalni valami alapítványnak, amelynek aztán a nevét is igyekezett gyorsan elfelejteni, nehogy a külvárost eszébe juttassa…

De amikor újra bevillant, rázta, erősebben, mint a heveny érzése annak, hogy követik.

2015. május 20. - Dani, Melinda

-Ébredj, Dani.

Egy fölé hajló alak homályosodott elő másnaposodó félálmából.

A pasaréti, félig kifizetett luxuspenthouse teraszának korlátján megjelent az első olyan színárnyalat, amely visszafordíthatatlan jele volt a hajnalnak.

Whisky-áztatta, felvizenyősödött arc serpenyősödött föléje:

-Ébredj, Dani.

Kollégája, a Puhaügyvéd. Ügyvéd, mert azontúl, hogy a PrideCash brókerház házijogásza, folyamatosan önkéntes prókátora valakinek az inhouse vitákon belül, s Puha, mert nem veszik össze senkivel. Most is csak *Patek Philippe*-jének koppanása a kemény az asztalon, a félig kitöltött *Château Lafite Rothschild* mellett.

-Dani, ébredj, mert így nagyon be fogsz kenni.

A Puhaügyvéd hard negyvenes, se kutyája, se macskája. Legutóbbi nője, az a harminc körüli szőke romhalmaz, amott, összekeveredve Puhaügyvéd régi nőjével, az ugyanannyi idős, barna, összeomlott shemale Lindával, egy *Perini Navil* katalógust lapozgatva szidják a pasikat.

Dani legjobb gyermekkori barátai, Maci és Jean Pierre nem találták a helyüket a rolexes társaságban, így leléptek a partiról. Mindketten nemtrendi, alteres csajokkal jelentek meg, akik szabadidejükben keramikuskodnak, hajléktalanokon segítenek vagy néptáncolnak. Dani undorodott még a látványuktól is. Sőt, hoztak magukkal egy harmadik nőnemű t, akinek rasta haját Dani legszívesebben azonnal karanténba zárta volna. Befektetési bankár és ultrafehérített fogú sales-superstar kollégái azonban érdeklődve tapogatták a lány haját, igazi-e?

Felrobbant pocakú, kétméteres informatikai igazgató tornyosult előtte, a dvd-ket nézegette, de Dani látta, hogy unja:

-Esküvő?- Dani sosem tudott mást kérdezni ettől az embertől, aki abban a hiú reményben maradt itt, hátha megdughatja a brunyett, nevenincs csajt, aki most a fürdőben hever, hányadékában.

-Hát..- felelé az informatikaimanágertorony- Most má’ majd valamikor lesz, most már elveszem, ha most már így megmaradtunk…

-…akko’ most má vedd el…- Dani undorral dőlt hátra.

Emlékezetes születésnap. A legélesebben az álom ég az agyában, amely pár perce ért véget:

Álmában a kádban ült, fejéről ősz hajszál hullt le. Ugyanezt a munkát nyűtte, mint most, Melinda időközben a felesége lett, és még kettő és felet lépett az ingatlanfejlesztő cég ranglétráján. Jéghideg, szürke hályoggal fedett, burokba szorult Vénusz-alaknak tűnt az irodában, és még hidegebb burokba szorult odahaza - még a görcsös futópadozás sem tudta elevenné varázsolni. Dani úgy érezte, már ősidők óta nem szóltak egymáshoz. Valahonnan távolról gyerekzaj érkezett, de Dani nem volt biztos benne, hogy saját gyerekei zaját hallja, érkezhetett a közeli parkból is.

Még most is a póker és a tőzsde volt életének legizgalmasabb fejezete. Nemigen éltek jobban, mint amikor megismerkedtek. Hiába volt luxusabb autójuk, félig kifizetett yachtjuk, az adók s a biztosítási terhek növekedtek, az alapvető élelmiszerek árai csak a tavalyi évben duplájára nőttek. A szüleit is támogatnia kellett, mert amióta a rendszer lassú halálra ítélte a nyugdíjasokat, gyógyszerre is alig telt nekik sekélyedő nyugdíjukból.

Yachtkikötőre néző, steril apartment, ahová sem járvány, sem szamurájkarddal vérengző útonálló nem juthatott be.

Dani úgy emlékezett, eddig még csak sötétben látta a kikötőt, s nem volt benne biztos, hogy már felépült. Talán még mindig a katalógusban látott 3D fantáziakép lebegett előtte.

Lassan kivilágosodott. A maradék vendégsereglet szétoszlott a lakásban. Délben ébredés. Dani a tegnapi, négyórás pókerjátszma lapjárását struktúrálva félálmában, még három kollégáját vélte a nappaliban heverni.

Melinda éteri-modelli szőszkesége a fotelban duzzogva mélyedt egy *Alfred Hrdlicka*- albumba:

-Miért nem megyünk ki, és csinálunk valamit? Ez volt múlt héten is! Itt xbokszoztatok, s elment a nap!

Melinda felrázása hatott a népségre: *csinálni valamit!*

Felkerekedtek és megreggeliztek a Pizza Hutban.

2016. február 12. – Zazie, Nelli

A call center, immár kívülről, megint.

Zazie mindössze öt napig bírta az life coach által javasolt, „kijózanító" célzatú, irodai munkát.

Főnökük, egy nyálcsammogó, menedzserkágyiló droid, akinek valószínűleg csak a fősuli harmadévében sikerült elvesztenie szüzességét egy hivatásos lánnyal, az utolsó sorig betartatta velük a policy-t. Amelyet selftömjénező tréningeken ismertetett. S a végén egyenként kellett csatakiáltaniuk. Na és a dress code: miért kell a monitorok tiszteletére öltönyben –kiskosztümben megjelenni?

Az első hét végén Zazie fellázította a csapatot: a fiúk skótszoknyában, a lányok hellokittyben jelentek meg pénteken, munkakezdéskor.

A főnök kiborult, nyálzuhatagot csapatva a telefonkagylóba a főfőnökért szólított, aki izzadtan hívta a brit főfőmenedzsert. Nem tartott tovább tíz percnél az összeesküvés felgöngyölítése: Zazie-t a legjobb barátnője árulta be.

On the road again, de szabadon:

Zazie nem pánikolt be, hiszen kezében tartotta az újabb állásajánlatot. Egy régi barátnője ketrectáncolni hívta egy belvárosi klubba. Ugyan kell vetkőzni is, de csak toplessig, no meg incselkedni az angol turistákkal.

–Nos? Találtál –e normális munkát? – kérdezte Nelli, a sztár-coach, s elindította az órát.

-Igen – hazudta Zazie, s a táncketrec alatt vonagló, felajzott angol stagekre gondolt szórakozottan.- többnyira brit ügyfeleim vannak.

– Pompás.- mondta Nelli.- Nézzük a céljaidat. Össze tudod-e foglalni öt sorban, mit szeretnél csinálni a következő három évben?

– Szeretnék harcművészetet tanulni, ezen kívül gyógyfüvekkel és energiával gyógyítani, tudatébresztő dokumentumfilmeket forgatni, s szeretnék valami kézzelfogható, szexi, kézműves, fenntartható és társadalmilag pozitív terméket gyártani, amin keresztül mindenki tudni fogja, hogy ki

vagyok ÉN. Van két ötletem, amelyet meg fogok valósítani: az egyik kutyaszakállnyírás, pontosan olyan fazonban, amilyenben a gazdájuk szakálla van nyírva… összefotózás és szépségversenyrendezés… a másik: segíteni szeretném a bevándorlókat, és egy kézműves magasugró rudat gyártó szövetkezetet hoznék létre, amelynek segítségével át tudnak ugrani a határt védő kerítésen. Azt akarom, hogy ezen termékeken keresztül mindenki megismerjen Engem…

Nelli a coaching után a tavasziasan hívogató februári napsütéssel, egyedi készítésű bambuszberakásos biciklijével és égetett umbriai-szín hajával harmonizáló színű ruhát öltött, s lekerekezett a három utcányira lévő *A la Table* -ba, ahol pikáns reggelire hívta meg Szeretett Önmagát, gondosan fotografálva az egreslekváros croissant minden oldalát. Reggelijének mozzanatai bekerültek délelőtti instagram postjába, s rövidesen gyűlni kezdtek a magyar, román s francia lájkok. Nelli önszeretetének csúcsára hágott, s legszívesebben simogatta volna croissantmorzsás combjait és térdeit. „A boldog egyedüllét istennője”- címezte volna mai instagram - posztját, azonban Zazie gondolata belezavart önünneplésének szeánszába: a kiscsaj régi, nincstelen önmagát idézte, akinek akaratereje annyira hatalmas, hogy óránként huszonötezret fizet a *híres életmódtanácsadónak* – s Nelli visszagondolt gyermekkorára, melyet Marosvásárhely közeli gyermekotthonokban töltött, örökké elfoglalt s Olaszországban gürcölő szüleinek köszönhetően. Majd a tinédzserkorára, amikor a versírás és szavalás tartotta benne a lelket, budapesti debütálására, ahol egy kvízcsatorna bilinguál bemondónője lett, két évvel azelőtt, hogy az Instagramon posztolt „reggeli bölcsességek” - idézetsorozat és fotói elhozták számára a hírnevet.

És a tavaszváró napsütésben felidézte önbecsülésének ékkövét, karrierjének gyöngyfüzérét: soha nem tette szét lábát médiaszerepért, s nem szexelt főszerkesztőkkel, életműve minden fluid gyémántcseppjét saját Magának köszönhette.

Amint beköszöntött a népszerűség, özönleni kezdtek hozzá a celebnők és celebfeleségek, életmódtanácsokért.

Naptárába pillantva kiszámolta, hogy a mai napon közel hetvenezer forintot keres *Keselyű Orsolya* filmproducer és *Tina Vibroterminator* divatvibrátor-tervező hölgyek privát coachingjával, azonban most mégis inkább a Zazie-hoz hasonló, egyszerű teremtések segítésére vágyott.

Ugyanezekben a percekben a belváros egy másik padján Zazie is élvezte a tavaszfelvezető napsütést: az albérlet-hirdetések böngészésének szüneteiben a Tinderen vadászott széttetovált-zenész-extrémsportos pasikra, hogy a kéthetente esedékes, egészségmegóvó szex alanyát betárazhassa, azonban a kétdimenziós figurák helyett valami zsigerire vágyott, extrémsportos műmájerek helyett olyanokra, akik nemrég a valódi halállal néztek szembe. Belvárosi játékfiúk, körömfényesítő, túlápolt kirakatbábuk, anyjuk pénzén salakmotorozó idióták helyett valódi férfiakra.

Szokásos megfigyelőhelyéről, egy pályaudvar melletti park padjáról rálátása nyílt a focizó afgán és líbiai menekültek seregeire, s nyiladozó testén átvágtató berber törzsre vágyott, nyersen beléhatoló, kíméletlen harcosokra, akik előtte szörnyekkel harcolnak meg, hogy Zazie sátrához eljussanak. Érctestű mór vezért vízionált szukapózban lepedőre lihegő teste hátsójában, ki hadseregnyi kollektív férfierőt csatornáz ölébe, s Zazie ugatása szétterül a kalifátus fővárosának forró éjszakájában…

Silány álmodozását s nedvesedő bugyiját kiröhögve, újra internetet nyitott, átvágva magát a *Pridecash* nevű, városok költségvetését eltőzsdéző brókerház csődjén csámcsogó szalagcímeken, újra apróhirdetési oldalakra szörfölt:

„Felújított, nyolc szobás + hallos, négy fürdőszobás, teraszos, műteremablakos villalakás kiadó a Sashegyen. Önálló kertkapcsolat, csendes környék. Egyben vagy szobánként is, lakbér megegyezés szerint. Elsősorban művészi ambíciókkal rendelkező fiatalok jelentkezését várom.”

Túl szép, hogy igaz legyen, gondolta Zazie, de elmentette a számot, sietve fordult vissza a grund felé, ahol a focizó gomolyagban feltűnt egy szír vagy hazara fiú, akit Zazie még tegnap nézett ki magának.

Második Könyv

Az Elefántkastély lakói

"*Mindig az az otthonom, ahol vagyok,*
Az otthonom az elmémben van…
Az otthonom nem egy anyagi valóság…
az otthonom az elmémben létezik"

Bob Marley

2016. február 19.

„Felújított, nyolc szobás + hallos, négy fürdőszobás, teraszos, műteremablakos villalakás kiadó a Sashegyen. Önálló kertkapcsolat, csendes környék. Egyben vagy szobánként is, lakbér megegyezés szerint. Elsősorban művészi ambíciókkal rendelkező fiatalok jelentkezését várom.”

Kedves Dani, Melinda, Zazie, Levi, Eli, Nelli!

Örömmel közlöm, hogy a ti bemutatkozásotok tűnt a legszimpatikusabbnak, a lakás március 1.-től beköltözhető, várom hívásotokat!

üdvözlettel,

Szergej Necsajev, főbérlő”

Szerda, 2016. március 10.

07.12. – Dani

És most semmi látványos költekezés, meghúzni magunkat az új társbérletben.

Még pár hónapot kell kibírni, aztán felszámolják a Pridecash-t, Dani munkahelyét. A cég csődje körüli káoszban eltüntetett harmincezer dollár Dani offshore számláin pihen.

Nyugodalmas új munkahely az atyai jóbarát Garay Úr segítségével. Sem a szülők, sem Melinda

nem sejt semmit. Nadrágszíj-összehúzás, az óriási penthouse feladása és kiadása, és albérletbe költözés, nincstelen értelmiségifélék közé. Ha nagyon nagy a szükség, dobbantanak Londonba, mint már régóta tervezik félgőzzel.

A hatalmas villalakás lehetne csendesebb is. Mert reggel hét után nincs nyugalom: minden rezdülés hallatszik: roppant régies parkettarecsegés, a konyha rettenetes zajfolyosó. A mosogató háttérzenéje mellett azt is meghallani, ha a szamovárt megeresztik ezek az egzaltált művész – és bölcsész kezek, akikkel meg kell osztaniuk a lakást, remélhetőleg nem sokáig.

Csak legyen kert; ez volt Melinda kívánsága, amikor ott kellett hagyniuk a pazar, lakóparki fészket a pasán; nem baj, ha másokkal meg kell osztani.

Még deres márciusi kéreg teszi megközelíthetetlenné a kertet, mely itt hever előttük, ősplatánfás, mókusos, és háromfejű elefántszobros, valami *véletlen* folytán éppen olyasmi, amilyenről Melinda álmodozott.

Dani próbált visszaaludni: elég szerényen keres nyugodtságos új munkahelyén… Vajon visszajönnek–e a régi, bónuszos idők, s az óceánban érlelt *Roederer* pezsgős vacsorák Melindával az Arany Kaviárban? Vagy hamarosan Londonig kell mennie, hogy a régi életszínvonal visszatérjen?

07.21. – Melinda

Melinda párszor már körüljárta, megtapogatta az elmúlt napokban, de még mindig nem hitte el: a háromfejű elefánt, új lakóhelyének kertjében valós. Rejtélyes mosolyú, mohos oldalú teremtés, éppen olyan, amilyenről álmodott pár éve…

Azonban, minél többet látta ablakából ezekben a napokban az elefántszobrot, annál kevésbé hitte, hogy valós álom volt.

Kiáradó örömmel gondolt az elkövetkezendő napokra: Danit nem meríti le az új munkahely, s több időt tölt vele. Ébren. Amikor még a luxury penthome-ban laktak a pasán, külön szobabirodalmat építettek maguknak, akárcsak ebben a villalakásban, ne vésszen el az egyéniség egy kötelezően közös ágy kötelmében. Ám az utóbbi hónapok hajtásában sokszor ahhoz sem maradt erejük, hogy egymáshoz átmásszanak, amikor meg igen, akkor meg vagy Dani aludt bele, vagy Melinda nem ébredt fel rá.

Kívülról persze pompa és ragyogás. Arra senki sem volt kíváncsi, hogy mekkora munka van mögötte. Az utolsó suliévben ők voltak a traumpaar, a mindenkiirigysége, a modellcsaj meg díszsportoló fiú, jó családból, mesés karrierkilátásokkal. Olyan Bang-Olufsen katalógus- penthouse kéglivel, ahová csak az IBS krémje kap meghívást, ha barbecue tartatik a gigateraszon.

Hamarosan indulnia kell az ingatlancég sales ügynökségébe.

Ha ügyes, a *Limewax* s az *Angina P* összesen 12 perces drum and bass-opusza alatt lezavarja a mosdást és egyéb fürdőszobai cicerészést. Sminkelés a reggeli dugóban.

Ha ügyes és a modellkedést is folytatja az ingatlan sales mellett, két év alatt összejöhet két lakás ára. Daninak ugyancsak, *hátradőlhetnek*, Melinda újra elkezdheti a zongorázást és a lovaglást, és akkor minden olyan jó lesz, mint régen.

07.25. – Dani

Meglepő, de Melinda kitart mellette most is, hogy nem hurcolássza pucchelyekre, s nem ültet celebet az asztalukhoz péntek esténként az ösmert showman koktélbárjában. Sőt, Melinda imádja az otthonfőzést. Modellként ő most sem keres rosszul, de lakásra gyűjt, sőt, egyik divatos ingatlancégnél is elhelyezte őt Garay úr, mindkettőnk családjának barátja, és már el is adott néhány, dunaplazamögöttépülő yuppifészket.

Megnyugtató, hogy hazugságszövetségesei is vagyunk egymásnak: társaságban mindketten azt mondjuk, önerőnkből jutottunk pazar állásainkhoz.

Másik oldalára fordult, talán kissé lelkifurdalt érzésekkel: úgy emlékezett, egész éjjel Melindának háttal aludt. Melinda jó alvó, mindig is az volt; a túlhajtós időszakokban, amikor Dani napi ötszáz dollárt is megkeresett, legtöbbször éjjel s félhullán gördült rá csíkos ukrán tengerészfelsőjében, és elélvezett Melindában anélkül, hogy a lány egy-két félálmos mosolyon kívül megmozdult volna.

07.26. – Melinda

Hamarosan fel kell kelni és találkozni a villabeli kényszerlakótársakkal. A legidegesítőbb Zazie, a vadbiciklis-kutyásmacskás, szopósszájú altercsaj, aki vöröslencsecsírát termeszt a konyhaablakban. Az ilyen egy asztrológusguru szektavezír szeretőjeként végzi majd, aki lelép a kasszával, mialatt harmincnapos böjtre ítéli híveit.

Serbán Nelli, a Zazie melletti szobában. Melinda ugyan bekövette facebookon a sztár coach – életmódtanácsadó - írónőt, de sokat nem olvasgatta, mert irritálta, hogy a lány egy évvel fiatalabb nála, továbbá pontosan olyan orrszélességgel rendelkezik, amilyet ő csak szeretett volna.

Eli, a félénk festőművész világ lúzerének tűnik a folyosó félhomályában lyukas zokniban botladozó alakjával. S Melinda itt próbálta elfelejteni be nem vallott forróságérzését, mely akkor nyalta végig méhszájától csecsemőmirigyéig, amikor Eli tegnap a konyhában végigmérte őt. Zsigeri irtózást kellett volna átélnie e fehérzoknis-szandálos, ruppótlan balfék iránt, ám ez valami teljesen más volt.

Vadbiciklisnek tűnik az a bohókásan pészes fotós figura is, a frissen hazatelepült Levi, aki nem lát ki a viking-rasztája alól. A belváros legbiztonságosabb korzóin Melinda Bori nevű biciklijével látogatta kedvenc speciality kávézóit és *boulangerie*-eit, azonban a vadbringásokkal ellentétben nem merészkedett ki a főutakra. Szemhéjfedője alatt arra nézett, amerre az utcát sejtette, ahol az ő Honda Integrája és Dani tuning BMW-je parkolt. A jóleső biztonságérzettől összeborzongott, és úgy érezte, közelebb bújik Danihoz, de valóságban meg sem mozdult. Az összeborzongás inkább a kontrasztérzésnek szólt, amelynek ellenkező végében elképzelte magát, ahogy biciklistől maga alá gyűri egy kamion.

Irigyelte a vadbicikliseket bátorságukért.

Irigyelte Zazie-t is, a lányt, akit csak öt percre látott, és szívesen levetkőzette s egy szobakerékpárra kényszerítette volna, hogy tekerjen, végkimerülésig.

07.39. – Zazie

Zazie félálmában tegnapi szeretkezéspózait rekonstruálta, egyre reménytelenebbül belegabalyodva a takaróba: A szír fiú a legújabb szerzeménye volt. Ha jól megszámolja, ez volt a 9. találkozásukból a 9. alkalom, amelyen az egekbe pezsgető dugáson kívül semmi sem történt. A szír fiú még mindig azzal búcsúzik el, hogy legközelebb már tééééénylеg elmennek múzeumba.

Végképp felébredt, s eléje tárult trónteremnyi szobája a röhejesen olcsón ölébe hullott „Elefántkastély”-ban. Valóságos királylány-szoba, ahová csak a hős lovagot engedi majd be! Eddigi hatvan szeretőjének társadalmi rétegei - jöttment DJ-k, Zs-kategóriás művészfilmesek és álgangsták - kizárva és kiátkozva!

Felült az ágyban, feszítve-nyújtva lábait a díszesen fafaragott altámlának: a *Bigas*-szarkofág másolatának etruszk orgiái recsegtek hiperérzékeny talpa alatt. Elsőnként a jobb térdét köszöntötte, amely szex közben rándult meg anno: fájt a tegnapi edzés után, úgyhogy ideje neki több szeretetet adni; élvezte, ahogy a kert árnyai foltoznak rajta, egészen finoman kiemelve egy-két pihéjét, amelyeket most külön csókkal honorált. Eljátszott így magával öt percig, amire eszébe jutott, hogy a szomszéd szobában lakó Nellivel ma reggel korizni gördülnek.

Nelli azzal a céllal vette ki a hatodik szobát a sashegyi Házban, hogy budai klienseit is tudja valahol fogadni, azonban Zazie tucatnyi coaching után elég jól ismerte már őt ahhoz, hogy tudja: Nelli búvóhelyre vágyik, messze a belvárosi celeb-életétől.

Félórán belül a Szilágyiböskén gurultak.

-Ott az a néne szomorú, kapjuk el!- üvöltötte Zazie.

Nelli ért oda elsőnek a tescószatyrokkal baktató, életunt, pedagejgoszkülsejű asszonyhoz. Megölelte, Zazie pedig tavaszi sáfránnyal díszítette a gomblyukát. A körszálló előtt egy fonottkosaras, nyugdíjas taxissal ismételték meg. Zazie ismerte korábbról, gyakorta fuvarozta haza őt a bárból a hajnali órákon. A felesége három hónapja halt meg; azóta itt lakott a kocsiban, csak ruhát váltani és zuhanyozni járt haza.

Amikor Nelli visszatért a Házba, alig bírt ruhájában megmaradni, teste felpözsgött Zazie közelségében, hát még a fénysebességekkel szaporodó lájkjai láttán, melyek mai bölcsességét követték: „Légy akkor is önmagad, ha borús a reggel. Ki fog sütni a nap!”. Ha tehette, habhegységes fürdőkbe merült a lájkrohamok után, s forró fűtöcsövek s megatükrök társaságában szeretkezett önmagával. A Gozsdu udvari lakásában e mézeskedés rendszerint a bulirakészülő késő délutánon vagy a hazaérkezés késő éjszakájában teljesedett ki, e Házban azonban alkalmazkodnia kellett. Miután meggyőződött róla, hogy mindenki eltávozott dolgozni, az ebédlőből nyíló fürdőszobában zárkózott be – rendszerint ezt használta, mert a szobájához tartozó fürdő Eli szobájával volt közös. E normcore nyomorulttal, fehér tornacipőhöz mattfekete farmert s favágóinget viselő, nemérintőképernyős lúzerrel nem kívánta nemes életterét megosztani.

A fürdőszoba óriástükre előtt primér iPhone-ját jól látható helyre tette, hogy lájkszámlálójára rálásson, lecsókolta naponta ezerszer megcsodált testéről a ruhát, s a mai szeánszot belsőcombjainak szentelte: hétféle krémmel hieroglifált idézeteket rájuk, majd vadonatúj lábközszelfipánttal ismertette őket meg. Nelliségmennyországába merülésének másik tanúja: a naplójaként is tartott, másodlagos, offline iPhone, punciszelfi-repozitóriumának ergonóm frigyládája.

07.57. – Eli és Levi

Az istállóméretű konyhát a Bob Marley -idézetek és megkövült kóró-rastájú őszenészekről készült fotók tegnap óta elkezdték beborítani, a fal tövéből repkényként behódítani. *Bunny Livingstone, Peter McIntosh*, a mester *Teenagers*- korszakából, majd az *Upsetters*- éra fotói, a montázst négyzetméteres portré koronázza, három-négy méteres magasságban.

Eli, amint belépett, szerencsétlenségére ővelük találkozott.

Nem a hínárhaj fűzabálóval, aki majd raggae-t fog bőgetni maxon, nem is a felfuvalkodott yuppi-párral, hanem a legrosszabb eshetőséggel:

A libával, aki írónak gondolja magát, és a dilis, ozoratöltelék művészcsajjal.

-Zazie.

-Én meg Nelli.

-Eli.

A kurta bemutatkozást követően - a lányok valószínűleg valami jófejkedést vártak tőle- a félénk Eli visszavonult szobájába, monumentális történelmi festményei közé, s megvárta, amíg eltűnnek korizni. Miről tudott volna beszélgetni ezekkel? Valószínűleg azt sem tudják, hogy létezik magyar őstörténet. Könyveit rendezgette, megpróbálván kiverni a fejéből a képeket, amint berendezi hatalmas ágyát Nellivel és Zazie-val, és tucatnyiszor ismételteti meg velük az egymásról való bugyiletépés rítusát…

Alig nyolcvan euro egy en suite lakosztályért. Hogy lehetett ily nevetségesen olcsó ez a majd negyven négyzetméteres szoba, amely életének huszonhét évében először olyan, mint amilyenről mindig is álmodott? Ősfás kertre néző, csendes, kingsize műteremablakos, könyvesszekrény-katedrálissal, akkorával, amelyben könyvtárának fele elfért. Bécsi barokk ágy, amely az ágyútüzet is felfogja tömör falaival, és az íróasztal valóságos oltár, amely, ha minden jól megy, művészete szentségének a helyszíne lesz…

A festményekből felépített világ, amit megálmodott, száz skiccen ott nyugodott előtte, vaskos fóliókban: lesöpörve a levelet, amelyben a képzőművészeti akadémia a kilencedik alkalommal közölte vele, hogy nem tart rá igényt, ott lebegett előtte, teljes pompájában, az első festmény.

Amikor már legalább tíz perce csend honolt a Házban, kiment feltenni a teát, ekkor viszont Levivel futott össze.

-Hogy smint? - kérdé homokszőke hajszörnyetege alól a Krisztus-nyugalmú arc, matét kevergetve, újabb Bob Marley idézetet ollózva.

-Elvagyok… Egyvalamit nem értek, Levi. Óriás villalakás a Sion lépcsőnél, és ezért a szobáért, ami kétszázötven eurót is megér, mindössze nyolcvanat kért a főbérlő!

-Sokszor nem kell azon *erőlködni*, Eli, hogy *értelmezd* a dolgokat. Szereted azt a szobát?

-Mindig ilyenre vágytam, de sosem volt pénzem.

-Nem gondolod, hogy ez a szoba *jutalom,* valahonnan, hogy neked háborítatlan művészi teret biztosítson? Buenos Airesben az Avenida Corrientesen éltem az utcán, maradékot loptam, mígnem a San Telmo bohémnegyedében meglátta egy amerikai újságíró a fotóimat, s felajánlotta, hogy dolgozzak neki fél évet, plusz hozzám vágott egy négyszobás lakást. Mert jönnie kellett, mert megszenvedtem érte. Te nem gondoltál arra, Eli, hogy ennek a műteremszobának is *csak úgy* jönnie

kellett, mert eléggé sokat szenvedtél előtte, és szükséged van egy helyre, ahol alkotni tudsz?

-De, lehet – mondta Eli, keserűen az órára pillantva, mert a pénztárosi munkába indulás ideje ijesztően közeledett – már csak egy jó állás kellene.

-És ha külföldön dolgoznál egy –két évet? - kérdezte jólelkűen Levi.

-Nem magyar az aki elhagyja a hazáját, ilyen időkben! És bármikor kitörhet a forradalom, amiről nem akarok lemaradni.

-Tudnál megtakarítani valamennyit.

-Csak nem gondolod, hogy megtanulok valami sekélyes európai hablaty-nyelvet? – kérdezte Eli – A világ legtökéletesebb nyelve a magyar.

-Minden új nyelv új személyiséget nyit meg benned.

-Már beszélek magyarul, sokkalta szebben, mint az átlag csőcselék - szisszent szinte mérgesen Eli - beszélek sumérul, továbbá ismerem a rovásírást.

10.00. - Levi

Levi befejezte a kertben a jógát, s szobája felé indult, mely az istállóméretű konyhából nyílt, akárcsak az ebédlő, ahonnan pedig a furcsa yuppipár által bérelt két szoba nyílt. Dani és Melinda, miért nem alusztok egy szobában, egy ágyban? Zazie a földszinten, mellette Nelli, a megközelíthetlen író leány, a félemeleten Eli, és a nyüzsgéstől legtávolabb, a télikerttel szomszédságban, két üres szoba. Fordulatos hónapoknak nézünk elébe, nem fogok unatkozni, gondolta Levi, és ő is becsúsztatta a pénzt a borítékba, amelyet az orosz akcentusú, titokzatos főbérlőnek kell majd átutalnia, akiről nem tudott többet, mint hogy egy alapítványt képvisel, amely művészi ambíciókkal bíró fiataloknak biztosít alkotóteret.

A szobájába ment, ahol frissen felállított filmstúdiója készen állt a munkakezdésre. Tervezett dokumentumfilmjének bevezető szövege legépelve pihent a billentyűzeten, ma ezt tervezte felvenni:

-Történetünk 2016 tavaszán kezdődik, Magyarországon, de lehetne bárhol közép-Európában. A politikai hatalomban egy jobbközép és egy balközép erő válogatja egymást. Befolyásos politikai erőnek számít még a szélsőjobboldali Nemzeti Véderő, mely a parlamenti helyek egytizedét birtokolja, és a parlamenten kívüli, Demokrata Front néven tömörülő, több tucatnyi civil szervezetet összegyűjtő párt. Utóbbi szintén a baloldalra helyezi magát…

Levi még háromszor nekifutott, ám nem volt elégedett saját orgánumával. Körsétát tett a közben kiürült Házban. A szöveget séta közben még kétszer átírta, majd elgyakorolta, különböző beszédsebességekkel.

A legdrámaibb akusztikát a vécében találta, az ebédlőből nyíló közös fürdőszoba kis mellékfülkéjében, amely a fürdőkád laspatag függönye mögött rejtőzött. Levinek, minthogy saját szobájához is tartozott mosdó, az első héten tudomása sem volt e apró helységről. A közös fürdő az árnyékszéken át kapta a szellőzést, egy jókora ablakon keresztül, s azon túlról, a világítóudvarról érkezett az a monoton hörgés, mely helység akusztikájának drámai háttérhangzását megfestette. Levinek, ahogy másodszor is felmondta a szöveget a vécén állva, most kedve támadt a titokzatos hang forrását is felfedezni, ezért kilépett az ablakon a lichthofra, amelyről már megállapította, hogy a felső két emeletnél beszűkül, azonban a magasföldszintnél, amelyen lakásuk is elterül, félszobányi tágasságban tenyészik, s ami a legkülönösebb, nyolc lépcsőfok vezet fel a wc ablakához, mintha az

anno ajtónak épült volna.

Levi nem volt különösebben babonás alkat, de amikor nyolc lépcsőfokon leérve, újabb nyolc lépcsőfokot talált, amely már a szuterénszintre vezetett, eszébe tolult a lakás nyolc szobája s a szobánkénti nyolcvan eurós lakbér, elöntötte a semmihez sem hasonlítható izgalma a keresésnek, amely a lépcsőfokok alján talált, résnyire nyitott, vörös ajtóhoz vezette.

A sötétség éjszakaivá komorult.

Hosszasan keresgélte Őt az éjszakában.

Végül egy goa fesztiválon pillantotta meg, aranyló napfelkeltében, napba öltözötten.

… Ostobaság…

… felejtsd el!

Benyitva a horrogó hang erősödött, s egy kazánban teljesedett ki, melynek friss, élénkvörös festéséből levezethette a bejárati ajtó élénkvörösét, mely sehogy sem illett a lichthof szürke lepukkanásába: valószínűleg maradt fél vödör festék, s azzal bekente az ajtót Sönta, a házmester, akinek asztalosműhelye szintén a kazán helységéből nyílt.

Nem tudta viszont beazonosítani a karvastagságú, légpuffancs tömlőket, melyek átvezettek a helységen. A tömlőket a padlózatnál összenyomva, egy kürtőn át, lelátott a szuterén alatti helységbe, ahol égett a villany, sőt, látta az azalatti helység padlózatát is. Ott a tömlők megint eltűntek, egy ugyanolyan kürtőben, amilyen a szuterént s a mélypincét összekötötte.

Lehet –e újabb helység a mélypince alatt?

Visszaindulva vigyázatlanul betette az ajtót, amelyet nem tudott többé újra kinyitni, amikor megragadta a knobot, újabb ötletnyúlványtól indíttatva, hogy felderíti a pincét is.

Visszamászva a vécébe, gyanúja megerősödött, a fürdőt elfoglalták közben: a lámpa égett, s a tükör elől szöszmötölés hallatszott, majd a vízsugár is elindult a kádba, s frecsegésének tompulása jelezte a víztömeg vastagodását.

Levi elreteszelte a wc-t, s igyekezett csendben maradni. Az ismeretlen, a sok apró, csemcsegő, plikkenő, gyűrűkoccantó kelempelésből ítélve, egyik lány lakótársa lehet.

A buta kíváncsiságával saját magának állított csapda kinyílását tehát ki kell várnia. Ha most előbújik rejtekéből, nem sok esélye lenne kimagyarázni, mi keresnivalója volt a lichthof ablaka alatt.

Egy óra múlva kell elindulnia.

Kisvártatva az ismeretlen lakótárshölgy a vízbe csobbant, majd félóra múltán onnan kicsullangott, s újra a tükör környékén piparészett, s Levi egyre hangosabb sóhajokat vélt hallani, mintha a leányzó társaságához csatlakozott volna valaki, délelőtti pásztorfélórára.

Dani és Melinda lenne az?

Ekkor már kezdte sürgetni az idő; alig negyedóra múlva el kell szelelnie.

A kéjsóhajok erősödtek, s Levi már kizárta lehetséges férfipartner jelenlétét, a lány egyedül örül saját társaságának. Amit elektromos fogkefe vagy villanyborotva hangjának vélt, az valószínűleg vibrátor, s a hölgy nem más, mint…

„Nelli, Nelli”- sóhajtozik a lány egyre hangosabban. Zazie lenne talán, aki hirtelen ennyire megkívánta volna újdonsült görkoritársnőjét?

Levinek egy perce maradt eldönteni: Bevállalja a lehetséges lebukást, vagy a lichthofon át

bemászik egyik emeleti lakásba.

Kinyitotta a wc-ajtót, mert a leányka kéjsóhajai már olyan hangszintre csaptak, hogy valószínűleg kisüketült számára minden más zaj.

A fürdőkád függönyének résén át látta, hogy Nelli az, immár teljes extázisban, csókolgatja magát a tükörben, s sóhajtozza saját nevét.

Nelli háta mögött a függöny még elhúzva, így Levi a fürdőkádon át eljuthat az ajtóig, amely valószínűleg be van reteszelve. Ha kallantyú nem túl hangos, reális az esélye az észrevétlen távozásra.

Mert a mostaninál jobb alkalmat nem találna a kióvakodásra: a lány emelkedő hangerőssége a csúcsközeli stádiumra utal, amikor a külvilág kizáródik: ha tovább vár, Nelli orgazmusa lecseng, s ő újra tudatossá válik a külvilágra, s ezzel Levi szökési esélyei nullázódnak, tekintve, hogy a lányka még minimum negyedórát eltollászkodik a tükör előtt.

Lebukás esetén vállalja arcát, vagy csavarja rá az egyik elérhető törölközőt? Ha lemaszkolt formában bukik le, a lány valószínűleg szívrohamot kap, amúgy is felfokozott extázisában.

A fürdőkádban óvakodott már ekkor, s a függöny egy újabb hiátusa előtt elhaladva, láthatta a saját nevét immár sikongató író- és életmódtanácsadónőt, s látott még valakit a megatükörben: saját magát.

Nelli felpillantott, s az éppen a háta mögött, a kádból ruhásan elősejlő, torzon szakállú, és csapzott rastájú vikingnél semmi nem hatolhatott volna barbárabbul királylányi intimitásába.

-Nelli, ne haragudj, kinnt voltam a lichthofban – mondta bután könyörgő hangsúlyban Levi, s a vulkanikusan fújtató, a székről a sarokba csapódva menekülő lányról nem tudta eldönteni, hogy kéjében zihál még, vagy rémületében.

Nelli elkerekedett szemekkel próbált mondani valamit, de hang nem jött ki a torkán.

-Én már itt sem vagyok, ne haragudj, nyugodtan fejezd be ….– Levi kilábalt a kádból, de megcsúszott s valósággal a kilincsnek esett. A reteszt sikerült elsőre kinyitnia, s futott, mintha puskából lőtték volna ki.

Csütörtök, 2016. március 17.

17.52. – Dani

Az *Ötkert* egyik vip-asztalfőjén szenvedett egy Cocido koktél társaságában.

A pub gigatévéjén a pár napja elkezdődött, északkelet- magyarországi zavargások folytak. Pár napja lelőttek egy roma anyát, gyermekével együtt, Romhány környékén. Erdőteleken pedig egy tízéves kisfiúnak vágták le iskolatársai a fülét, miután kiderült, hogy az édesanyja a Nemzeti Véderő gárdájához tartozik.

-Kéne erre is egy fogadóirodát alapítani. - röhögött Dani munkatársa, robottekintetű, lófogú figura, akitől Dani szimplán undorodott.

Aztán Migueláról folyt meddő szócséplés, a félkolumbiai HR-es lányról. Dani öt kollégája egyetértett abban, hogy jó lenne a „kettesen eldöngetni”, egyikük még két órát nyomozott is utána facebookon.

-Miguelát elkapom a pénteki ankét után.- bizakodott a harmadik, akinek Dani képtelen volt megjegyezni a nevét.- Megdöglött a macskája, majd bekamuzok neki egy sztorit, hogy az enyém is kinyúvadt, s könnyeket hullattam érte!

-Ha az együttérzés megvan, sokkal könnyebben csúszik a bugyijuk…- helyeselt a lófogú.

Aztán a tinderes lányok szapulásával telt az idő, majd áttértek távollévő társaik ócsárolására. Háromnegyed kilencre járt, amikor Dani elunta, s kiszökött egy fiktív randis kifogással, hozzá téve, hogy hamarosan visszajön, elkerülendő a hosszas, modoros búcsúzkodást.

Balszerencséjére egyik kollégája is azon az úton ment hazafelé s Dani fél órán át hallgathatta amaz végtelen panaszáradatát egy vasismeretlen csajról, akivel 3 napig tinderzett-whatsappolt. Dani, hogy szabaduljon e negatív figurától, egy Vasdisznó nevű kocsmára bökött, hogy ez a találkozója helyszíne, de a „kullancs” ide is követte, amíg meg nem látta az odabenn dzsembéző afro arcokat, s visszavonulót nem fújt.

-Dani, fasz vagy, hogy ide jöttél.- ítélkezett amaz búcsúzásul.- Ütik azt a szart! Semmit nem lehet hallani.

Dani leült, elmélyedt az ötven körüli, civilben matektanár ghánai vezérdobos játékában s nyugalmat radiáló arcszerkezetében, s félóra után kezdte érezni, hogy az infószemét, amit a mai munkanap s kollégái fecsegése beléje hamuzott, kezd kiürülni szervezetéből. Aztán didgeridoosok következtek, egy Gyimes vidéki ütőgardony és egy kirgiz komuza kísérte őket. Dani késő éjjelig hangmasszázsfürdőzött, sörhabban élvezve, hogy távol van kollegáitól, a számoszlopoktól, a női sztereotípiáktól és az okostelefon-vitáktól.

Tudta, nem kell sietnie haza, hisz ma pókerjátszmája sincs, s elszokott attól, hogy barátnőjét, Melindát éjfél előtt lássa.

22.23. – Melinda

Hárman ültek a lepusztított *Faunus* koktéltálak körül - formálódó *camaraderie,* wannabe supersikeres ingatlan-értékesítő csapat, melybe Melinda is beabszorbálódik rövidesen.

Jaj, csak a nevüket ne felejtette volna el, gáz lesz újra megkérdezni!

A tánctérről vissza az alléra: a pesti ingatlanszakma belterjes partija.

Külső laikus alig, így teljesen érthetetlen a promóanyagok és prosik tömege, amelyben lassan térdig gázolnak. Melinda unalmában egyik hostessbábut kérdezte meg, ugyan mi értelme a suszter tudtára adni, hogy a cipőt bőrből készítik, de annak gőze sem volt arról, hogy mit osztogat. Mögötte kellően önbizalomtuningolt, bárgyú tekintetű észosztómánager instruálta, hogy így meg úgy kellene mosolyognia, ha benn akar maradni a „produkcióban”!

Élete egyik legdrágább szendvicse és tonicja után a VIP szektorban érte az igazi sokkhatás: A Klónok Támadása kismiska volt a szembezúduló, cégesen szőke kirakatbábukhoz képest, s mögöttük gigantikus lakóparkok tűntek fel makettméretben, több tízezer, talán százezer lakás.

Slágerglattyadék, lakossági technozene.

Mit keres itt?!

Melinda próbált jó képet vágni új munkatársaihoz. Ismerkednie kellene velük, de csehovi mélységű beszélgetést aligha tenne lehetővé a 100 decibeles hangháború. A rányomulós- frissensült kollega-pasi koktéllal fogadja, s javasolja, hogy vegyék másfelé az irányt, hogy melyik klub legyen az, Melinda dönti el.

00.58. – Melinda

Hát jó.

Egy újabb hely a belvárosban, a hetvenes évek revühangulata és *decadence* csöpög a merovingisztikus gyertyatertókról; Melinda ide hívatta meg magát az utolsó talponmaradt jövendőkollegával, aki kezdi egyre kellemetlenebbül érezni magát a bealterult arcok térhálójában.

A *qui ca sert l'amour* duettjét énekli a középen búgócsiguló ötvenes pár, s a nyomulóspasi végre távozásra szólítja fel Melindát, biztosra véve, hogy menne ő is. De Melinda marad, udvariasan elbúcsúzva, s megköszönve az estét, új célpontja a sarokban helyet foglaló turbán; igen, ott ült *valaki*, a nyíltestű gyászvirágok és fekete aszfodéloszok szövettextúrájában, aki eme alter környezetből is kiütközik: fekete turbánja alatt nemes metszésű orr, s szem mered egy óriási fekete albumba, amely sematikus fehér nyulat visel borítóján.

A perzsa, kinek turbánglóriáját még a feje feletti képkeret is frontalizálja s fenségesíti, most ránéz Melindára, komótosan felkel és odavonul:

-Segítene, kisasszony? Egy beadandó dolgozatot írok.

-Attól tartok- veszi fel a stílust Melinda - Hogy az angolom nem elég irodalmi. Vagy múzsát keres?

-Film szakot hallgatok, itt Budapesten. - mondta a perzsa.

-Melinda vagyok, Isten hozott.

-Abed Saleem Pahrami.

Rövidesen a fehérnyulas album előtt ülnek, s Melinda végre az idő meggyorsulását és kitöltődését érzi: kárpótlás az eddigi üres este után! A perzsa most ismeretlen filozófusokról beszél, Melinda pedig jegyzetelget. *Chomsky, Wallenstein, Korten*, aztán filmekre terelődve előkerül a közös namberván : a *Tériszony*. A *Psycho* kritikus-leszúrásos 5o másodpercénél sem *Janet Leigh*, sem *Tony Perkins* nem volt jelen, s az egész forgatás mindössze 5 hétig tartott. *Hitchcock* mester életének nem sok darabja volt, a bor és konyakgyűjteményen kívül, ami ne függött volna össze a filmmel. Még a magánélete sem, hiszen feleségével megunhatatlan közös szeánszuk volt a filmekről való vitatkozás, lázas olvasás, némán egymás mellett, órákon át, kutatva újabb celluloidra dolgozandó novellák után. 23 évesen találkozik a pillantásuk (forgatáson, hol máshol) a szintén filmes Almával, aztán szerelem mindhalálig, olyan szerelem, amilyet csak az érdemel, aki száz százalékosan éli meg önmagát, zárja sorait a perzsa. Az eredmény: több tucat közös mű, ahol Alfred rendezőként, Alma forgatókönyvíróként, vagy dramaturgként szerepel.

Meg is jegyzi Melinda búcsúzásként:

-Szerintem Hitchock nem született többé újjá, annyira tökéletes életművet hagyott hátra, hogy ez csak a legvégső inkarnációja lehetett.

-Én '81 januárjában születtem.- mosolyg a perzsa, s nem kéri a telefonszámát.

Melinda másnap elkezd kutatni a közösségi hálókon a perzsa után, de nyomát sem találja sehol.

Péntek, 2016. március 18.

15.41. – Dani

A didgeridoo-k még ott hullámzottak Dani beleiben másnap délután is, amikor visszautasította a munkatársai pubmeghívását, s az uszodát választotta. Napközben csak itt tudott egyedül lenni a szemeit és füleit homokviharszerűen betömő médiafehérzaj-tengerben, amelybe a város süppedt, egyre reménytelenebbül.

Amikor a testét a puha víztömeg átölelte, volt abban valami visszafogadóan anyai, ami egy forró kemencével vetekedett, hiába volt az uszoda szemfájdítóan kórházszínű, és semlegesen huszonnégy fokos a víz. Három év kihagyás után tudta, hogy ez már nem több, mint látogatás abban a víztestben, amely felnevelte, attól a perctől kezdve, ahogy ötévesen belehajították, nesze, ússz. Látogatás, ami lesz még számos, de nincs többé visszatérés a középszerű, országos harmadik helyezéssel kicsúcsosodó úszókarrierhez; kitartása, amit a víznek az ölelésében szerzett, máshol vár próbatételekre.

Ma megint magányra vágyott, arra a fajtára, ami a Melindával való találkozást megelőzte.

A körülrajongott magányosságra az egyetem első éveiben. A vadítóan steril, funkcionalista, egyélű életre, amikor gyémántkésnek érezte magát a mézes vajban, úgy hatolt előre, két egyetemmel, munkával és úszókarrierrel a nyakában. Évfolyamtársai többhetes bulikon tűntek el, csapataikhoz rekvirált lányok pedig őutána nyújtózkodtak, de nem tudta megkapni egyik sem. Daninak elege volt már abból. A gimi utolsó évében vezéregyéniségként, buliszervezőként kétszámjegyűre csajozta magát (ezt társaságban hárommal szorozta) így az egyetem első évétől valami emelkedettebbet, felsőbbrendűbbet várt. Teljesítményének csúcsán szerelmeskedett tehát saját érdemeivel, s ehhez a gyönyörhöz senki más élőlény nem férhetett hozzá, csak a víz amőbateste, a kőkemény és aszkétikusan felöltöztetett ágy, és a rideg uszodai öltözők. Az összevisszadugás után történelmi kihívást várt, s olyan lányt vízionált a küszöbre, akit csak egy hónap hódítás után csókolhat meg.

Így is lett. Melinda is élvezte anno ezt a szüzesség-böjtöt, ahogy ő nevezte. Három hónapnak kellett eltelni ahhoz, hogy Melinda így szóljon:

-A verseny után az öltözőben akarlak.

-Biztos, hogy itt akarod először?

Melinda nekilökte a deszkafalnak. Dani engedett az erőszaknak, elernyesztve izmait, hagyta, hogy a térdhajlatába ékelődő pad ülőhelyzetbe kényszerítse.

-Ez mégis önzés, Melinda.

-Dani, annyit tépelődsz szex előtt, mint Woody Allen.

-Talán mert előtte nem szexeltünk.

A fülke bekattanó zárrekesze aztán elűzte ítélőképességét. Csak egy újabb koppanás maradt, és a törülköző nedves íze a szája előtt. Újra felegyenesedett, akkor a lány fejét már derékmagasságban érezte a kezében, újra a száloptikásan tiszta szagú, szöszi hajgombolyagot, és a hatalmas, síkos-súrlódó erőteret, amely minden idegszálát az ölébe rántja. Csapkodni kívánta a falat ,és minden testrészét megnyitni, hogy azokon át is lélegezhessen, hogy tovább nyújthassa a gyönyört, de egyúttal félt is, a visszafordíthatatlan feloldódástól.

Percekig vörös, áthatolhatatlan falak vibráltak előtte a kabin levegőjében. Melinda megállt a szemközti kabinsor előtt, a sárga szekrények erdejében, hajából rázta ki a cseppeket, mint a vízbe esett kismacska. Daninak másodpercek sem kellettek, hogy új erőre kapjon. A lány lába közé csavart törölköző és a köldökvonalig felcsúszott fürdőruha derékpántja valósággal megőrjítette, és újra a tettek mezejére hajtotta…

…és hosszú évek jöttek ezután. Az úszás véget ért, helyette jött a másik faltól-falig: a pénzcsinálás a csupaüveg irodaházakban. Egyre kevesebb idejük maradt, de amíg a mézesévtől eljutottak a hetikettőszörfélórás rutinszexig, volt idejük beszélgetni is néha: Melinda előtt kiürült minden titka, néhányra azonban ő sem kaphatott választ:

-Miért van az a nyílvessző az ágyad felett?

Dani visszaemlékezései

2000 májusa volt. Kereken három nappal a tizenegyedik születésnapom előtt. Az év pozitívorgazmikus eseménye számomra Goldie Inner City Life-ja volt, amit ugyan már hat éve adtak ki, de csak ekkor kattantam rá a drum ’n bass-ra.

Tehát 2000 májusa.

A negatív a nyílvesszőt követő halálfélelem.

-Dani!

Esztergom melletti nyaralónk, amely később fulltime házunk lett, közben épülgetett abból a kis pénzből, amit szüleim a felvidéki keresetükből összespórolhattak. Apám elvégezte a magyar jogot is, és amikor eszemet tudtam, már praktizált ügyvédként Esztergomban, ahol iskolába jártam. Ahol én voltam az egyetlen félszlovák gyerek: a fullmagyar osztálytársak akkurátusan ledaniztak, Pesten viszont jól jött a sok elitgimis sznob szerint egzotikusnak számító Noel név.

-Dani!

A Poprád környékéről származó, magyarulsohamegnemtanuló anyai nagymama. Az ő sárgaparadicsomos-lecsókolbászos vacsorájára hívó „kolomp”-ot halljuk. Ideje. Barátaimat, Macit és Jean Pierre-t már hazahívták az üdülőházakba, vacsorázni. Fél nyolc magasságában előszűrődtek a hírek a hétvégi házakba kiszorított táskarádiókból és a fadobozos Orionokból.

Épp átleselkedtem a szomszédba, megvan –e még a labda a szomszéd fészerének a tetején, amikor azt a halk surranást meghallottam.

Utólag mesélhettem be magamnak, hogy kihallottam a konkrét surranást, hiszen olyan hang volt, ami beilleszkedett a májusi este hang-szövetébe, nem is fordultam meg a hang irányába, csak amikor a nagymama vacsorárakolompoló hangja harmadszor hívott, vettem észre szemem sarkából, hogy előbbi tartózkodási helyemtől alig méterre, a kelbimbó- és korianderágyás testében valami megváltozott.

Egy nyílvessző meredt ki a zsendülő sarjak közül.

Odaléptem. Mit érezhet ilyenkor egy tízéves kisfiú? Elő a nagyítót, meg Pinkerton kockás noteszét, s nyomozzuk ki, ki akart lelőni engem!

Aztán, amikor megéreztem az acélnyílvessző földbefúródó erejét, hogy két kézzel kellett bele kapaszkodni, hogy ki tudjam húzni, jött az első rémülethullám, és a szomszédjancsibácsi sövényébe futás. Ma már menekültem százszor fedezékbe - gladiátorost játszottunk Maciék cseresznyéskertjében – de ez a fedezékbefutás örökre rémálmaimba vésődött.

Amikor felocsúdtam, visszaindultam a tuják fedezékében a házunkhoz. A nyárikonyha vonalában láttam, hogy a szemközti, állítólag tizenhat szobás villa előtt is megváltozott valami: a drivewayen autók állnak: egy 944 Porsche, és egy Maybach Mercedes.

A villa felépült már tavaly, de embereket, a munkásokon és a Trabanttal bedöcögő házvezetőgizikén kívül nem láttunk benne.

A nyílvessző érkezhetett akár a luxuspecóból is, de valószínűbbnek tűnt a szomszédos romos ház.

Apa a kerítésnél állt, és egy underground darázsfészket nézegett surdakalapos Géza szomszéddal, aki most azt tanácsolta, forrázzák le a darazsakat, majd szívják ki őket porszívóval.

Szóltam volna hozzá, de őt egyelőre jobban foglalkoztatták a darazsak, és valami olyasmit mondott nekem, hogy menjek vacsorázni, mert a nagymama szeretne megöntözni.

Ki az utcára.

-Azt, mondják valami diplomata.

-Azt mondta a Terike, hogy van villájuk Londonban, Svájcban és a Riviérán is.

-Valami híres feltaláló.

A találgatások a porták előtt sepregető nénéktől származtak, akiknek ugyanúgy újdonság volt az úri szomszédság.

-De akkor miért ide építkeztek, szegény emberek közé?

Elhallgattak, és megbámultak engem, s én most döbbentem rá, hogy nyílvesszővel eléggé furcsán festhetek, de nem törődtem velük.

Tovább oldalogtam a vasútpart felé. A hátam mögött egy negyed és egy ötödszomszéd nyanya susogott, hogy egy utcával feljebb is beköltözött egy titokzatos német, aki vérebeket tart, és egyik kutya már meg is támadott egy babakocsit az utcában.

Leértem a vasútpartra, és belebámultam a Dunával párhuzamos nyárfasorba, amelynek szélbenlengése, összeadódva hirtelenjött egyedüllétemmel, kezdett ijesztősödni a közelgő hidegfront sötétkék függönyei alatt.

Hátranéztem, s gyanúm beigazolódott, az utca teljesen kiürült mögöttem.

Megfordultam, és rohantam, ahogy bírtam, meg sem álltam hazáig.

Másnapra a vihar elmosta a hirtelenjött nyarat, s az esőfüggönység alatt megláttam egy pillanatra a repatriens milliárdos-családot: negyvenöt körüli, svédesen szőke férfi, kalapos nő, és a merci hátsó ülésén egy tíz év körüli, szőke kisfiú, bár őt lehet, hogy csak odaképzeltem…

Visszamentem a nappaliba, ahol a nagypapa által lemásolt Bihari Sándor: „Kortesbeszéd” című

festménye alatt ultiztam tovább a barátaimmal.

Nem tudtam agyban bekapcsolódni, mert egyre a kétség gyötört. Vajon csak képzeltem a luxusvilla-tulajdonos családot az esőfüggöny alatt, vagy valóban léteznek?

Hétfő, 2016. március 21.

15.12. – Dani

Nem tudta, mihez kezdjen a nyakába szakadt szabadidővel.

A Pridecash hardcore tradereként kilenctől éjfélig nyomta, ez az új állás azonban ötkor véget ért, de ma például délután egykor végzett. Tegnap pubozás az exmunkatársakkal: egyik pszichológusnál végezte, miután depresszióba esett, ahogy megjelentek első ősz hajszálai, a másik pedig több korrekciós műtétre szorult, miután egy ráncfelvarró műtét után nem tudta becsukni a szemét. Harminc évesek sincsenek. A nyavajgásukat hallgathatta egész este, amíg meg nem unta, és át nem sétált egy ugyanolyan pubba, ahol viszont az új kollégáit hallgathatta, akik ugyanúgy panaszkodtak, változatosság kedvéért éppen arról, hogy minden csaj egyformán ribanc.